

Лисица и гърне.

(Приказа).

Една баба отишла да жъне на нивата и
скрила гърнето съ млъкото въ храсталака.

Довлѣкла се до гърнето една лисица. Пъх-
нала си въ него главата и излокала млъкото.
Дошло врѣме да си отива. Но ето бѣда! Главата
ѝ не може да се изваде отъ гърнето.

Върви лисицата, клати глава и говори:

— Е . . . гърне, знамъ, че се шегуващъ ама
стига де! Пусни ме гърненце! Стига гължбче,
на̀ пошегува се, поигра си доволно! . . .

Гърнето я не слушало.

— Искай гърненце, каквото искашъ, само
ме пусни! — молила лисицата.

Но гърнето не слушало.

— Чакай проклѣтнико! не ме пуцашъ съ
добро, но азъ ще те удавя! — извикала лиси-
цата сърдито.

Запжтила се къмъ рѣката да дави гърнето.

Гърнето потънало, но и лисицата слѣдъ
него отишла!

